

Em va pujar la mosca al nas

M. Rosa Mas i Fustà

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

De vegades la natura humana sorprèn. I és així com he de començar el relat d'aquesta història. Parlant d'una escena on les rauxes d'adrenalina van marcar imperiosament el decurs dels pocs instants que van compondre un diàleg absurd i irreverent. I com, paradoxalment, uns pocs instants, van marcar amb segell de foc el futur de la meua vida.

Jo estava duent a terme la supervisió d'unes tasques pendents a la feina. A això em dedicava. O si ho preferiu, aquesta era la meua responsabilitat en el que era el meu treball. Jo supervisava, no executava. Si ara, mirant retrospectivament hagués de dir quina era la feina fàcil, diria segurament amb el cor a la mà que la de producció. Evidentment, en un marc definit i molt concret en el que no s'emmiralla qualsevol empresa i, sincerament, ni falta que fa. Però aquest era l'entorn. Un entorn familiar en el que la tolerància del patriarca havia permès la consolidació de molts mals vicis. No es pagava l'eficiència, ni la resolució era valorada. Sovint el que prevalia era saber a qui encomanar el mort i el saber espolsar-se les puces a temps i en el lloc adient.

Vaig denunciar un tema que no aconseguia arribar a bon port. I com sempre, enlloc de demanar –i menys exigir– responsabilitats a qui havia de respondre-les, van matar missatge i missatger. El meu paper en aquesta obra havia de durar escassos segons, però la insistència va fer que, malgrat els meus intents per explicar més bé o més malament les coses, l'escalfament produït per l'adrenalina anés tenyint l'escenari de color en veure com les exigències anaven adreçades a mi i se m'acusava d'anar explicant els draps bruts fora de la casa i de donar

una imatge patètica de l'empresa. Ni una cosa era certa, ni l'altra era la meva responsabilitat.

I a mesura que l'ambient es caldejava, i el diàleg esdevenia una conversa impossible de seguir per a una persona assenyada, la mosca em va anar pujant al nas. Finalment, vaig decidir de donar l'ordre de retirada, per no continuar incrementant la meva dosi personal d'excitació a les venes, i vaig afirmar, que per evitar dir-la massa grossa, jo me n'anava. Això no va ser una bona resposta, probablement tots ho pensareu. Jo també ho penso, però en aquell moment l'únic que volia era desaparèixer d'allà. I més, tenint en compte que davant mateix de l'escena clau de la novel·la tràgica, hi havia la persona que havia de respondre totes les preguntes i justificar el perquè no s'havia resolt la incidència motiu de la discussió. Ell, assegut a la cadira, amb un aire tranquil, pausat i servicial, amable i posseïdor del benefici de la condescendència arbitrària i injusta, va anar escoltant sense badar boca. En veure la meva reacció, el cap de departament va veure's l'ego dolgut i atacat. I em va manar asseure'm immediatament. Davant la meva negativa i la meva reafirmació d'anar-me'n per no dir-la massa grossa, em va cridar amb tota la força dels seus pulmons que si marxava ja no calia que tornés. Vaig respondre-li que no tornava.

Devien ser unes dècimes de segon que es feren eternes, dignes de ser exemple de la relativitat del temps. En aquells instants, vaig ser conscient de que un fil molt fi s'havia trencat. I em vaig avergonyir per un moment de la natura humana doblement ultratjada en uns segons, per una banda per mi mateix i pel meu comportament en certa manera execrable, doncs m'hagués hagut de

capturar i esperar el pas de la tempesta. Però per l'altra banda, decebut pel paisatge desolador que vaig llegir en aquella mirada, perpetrada per aquells ulls que transmetien l'odi, el menyspreu, la superioritat magnificada, però sobretot, l'esguard d'un ego ferit que per una escletxa de debilitat tem evidenciar la seva inseguretat, el seu desconeixement, i probablement les seves mancances, i emprèn una lluita aferrissada per a fer prevaldre per damunt de tot, el seu estatus, el seu desig de continuar sent el mascle dominant en aquella comunitat. Parlant en termes etològics, va emetre aquella pixarada de gos a la cantonada de casa, que tant poc agrada a la gent.

Us deia abans, que aquell fil s'havia trencat. I era cert. La confiança i la satisfacció de poder llevar-se cada matí i anar a la feina, de sentir-se útil i productiu, i per tant, ser autosuficient i lliure per anar i venir més o menys segons la meua voluntat, havia trobat un final imprevist en la seva trajectòria. L'alfa i l'omega de tot plegat eren allà concentrats en una mil·lèsima de no res. Del principi a la fi, en imatges a càmera rapidíssima, van passar fugaçment davant meu i van desaparèixer. De sobte vaig veure la realitat.

Em vaig quedar sense feina. Per un trist i desencertat cop de geni, per un estirabot, i per la incompetència d'una persona que sense l'ajut de la meritocràcia va atènyer més del que mereixia. Aleshores, forçosament vaig haver de reflexionar i decidir per on volia que circulés la meua vida. Vaig escollir anar en el mateix sentit de la corrent i no divergir de la norma.

Tot flueix a la vida. El misteri rau en saber aconseguir allunyar la pertorbació. Assolir l'equilibri entre el bé i el

mal, que traduït a la llengua parlada, i per tant, a l'idioma que regeix la nostra crua realitat vol dir assolir l'equilibri entre fer la feina ben feta i col·locar-te una vena davant dels ulls que et faci la vida més lleugera. A fi de comptes, el que tots i cadascun de nosaltres pretén, és cobrar a final de mes, i anar-nos-en cap a casa amb aquella seguretat de que la propera lletra de la hipoteca podrà ser pagada, i que de tant en tant, ens podrem permetre el luxe de sortir un cap de setmana a campar-la.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

